Švajcarski poslanik: Srbi, ako udjete u EU, steći ćete samo status dobro uhranjenog roba

SRBIJA - ZEMLJA KOJA PRUŽA OTPOR

"Ako bi Srbija sutra morala da pristupi Evropskoj uniji, to bi bio veliki gubitak za čovečanstvo. Tako bi se izgubio jedan način života gde su časovnici mekši nego na Dalijevim slikama, gde žene više sanjare od gospodje Bovari, gde su muškarci hrabriji od vuka uhvaćenog u kljusu koji sebi otkida šapu da bi se oslobodio" piše Oskar Frajzinger, poslanik u parlamentu Švajcarske.

Osim stalnih susreta sa starim prijateljem Srbinom, moj prvi pravi kontakt sa Srbijom bio je poziv predsednika Udruženja književnika Srbije, koji mi je ponudio poetski azil, nakon što je švajcarsko udruženje odbilo da me primi u svoje redove. To je bio izvanredan potez. Dakle, još postoji zemlja na svetu gde se ljudi podsmevaju slici serviranoj u svetu o njima, zemlja u kojoj se ljudi angažuju za unapred izgubljene stvari i negativce poput mene, ne hajući za potencijalne reakcije; dakle, izvan Švajcarske još postoji zemlja koja pruža otpor! Bilo je to dovoljno neuobičajeno da me nagna da postanem član Udruženja književnika Srbije. Otad, Srbija i ja činimo jedan neobičan par. Par vezan uzajamnom fascinacijom, u kojoj svako predstavlja u očima onog drugog nešto što nikad neće biti.

MELANHOLIJA I PRENATRPANOST

Tako sam se jednog dana obreo u Beogradu. Prepešačio sam taj pomalo siv grad, koji je sav neodredjeno mirisao na ugalj i na kuhinjska isparenja. Šetao sam Knez-Mihailovom, popio kafu u Kolarcu. Posmatrao sam sa tvrdjave kako protiču Sava i Dunav, i zatečen obišao vojni muzej gde su, na panoima požutelim od vremena, do najsitnijih detalja opisane epizode otpora protiv turskog osvajača. Na kraju sam proveo nekoliko sati u neverovatnom zoo-vrtu koji krasi obode tvrdjave. U očima životinja pronašao sam istu melanholiju prisutnu u tako lepom i dubokom pogledu predivnih žena koje šetaju trotoarom, kao boginje nebeskim podijumom. Melanholija: to je ključna reč. Ona vlada svuda, u vazduhu, zidovima, licima, i pokretima ljudi. Kao da nešto satire grad i njegove stanovnike. Nešto što ne može izdržati jedno ljudsko biće, jedan narod, jedna zemlja. U Beogradu, kao da je ceo svet Atlas.

Oskar Frajzinger, poslanik u parlamentu Švajcarske

Istražujući dublje, otkrivao sam uzrok te melanholije. To je osećaj onih koji posmatraju kako reka teče i kako vreme prolazi, i pri tom ostaju ubedjeni da ništa neće izmeniti njihovu sudbinu, da ih niko neće osloboditi kobi koja im se obrušila na rame-na. Prolazeći kroz Beograd, frapirani smo zgradama koje još nose ožiljke rata sa NATO-om, ali naročito mnogobrojnim zgradama načetih vremenom. Ovde je sve otpor, otpor Amerikancima, savremenosti, vremenu, samom sebi.

Da bi se taj otpor savladao, prostor je neverovatno pretrpan. Ulice, radnje, arhitektura, saobraćajne ose, sve je haotično, prezagušeno, iracionalno. Ovde vlada začudjujuća predispozicija za snalaženje, za bavljenje svim i svačim. Kao da je svemu tome cilj da se eventualni osvajač izgubi u krivinama lavirinta, u kojima bi posle beskrajnog kruženja izgubio i želju za osvajanjem.

Melanholija i pretrpanost: to su moji najsnažniji utisci o ovom malom balkanskom narodu dok gazim po njegovom tlu. Njegova istorija je počela jednim porazom koji su Srbi nosili u sebi vekovima, pridajući mu sakralni karakter moralne pobede, na kojoj su izgradili nacionalni identitet.

UHRANJENI ROB U EVROPSKOM KAZAMATU

Okrutni vekovi su doveli osvajače sa svih strana, sa severa, juga, pa čak i istoka. Turci, Austrijanci, Nemci, Englezi i Francuzi protutnjali su ovim prostorima jureći u rat na severu ili jugu. Ti gospodari rata su samo prolazili, nesvesni postojanja srpskog naroda, sem ako ne bi zasmetao. A Srbi su to činili sve češće, da bi potvrdili svoje postojanje i prikazali se svetu kao narod: isprečili bi im se na putu. Vremenom je to postao dominantni stav: Srbin zatrpava ulice, radnje, glavu, čak sebe samog opterećuje sobom. Zbog toga se čini da je sve u ovoj zemlji u radovima i u iščekivanju, uprkos njenoj dugoj prošlosti i bogatoj kulturi. Srbin je otporaš, šampion Pirovih pobeda, naročito nad samim sobom. U tom otporu ima izvesne uzvišenosti, nesalomive volje da se izazove sudbina, iako se zna da je neminovna. Ali taj potez je tako plemenit, tako lep i uzaludan da postaje uzvišen.

Volim ovaj narod jer se opire svetu, kobi, vremenu koje protiče, samom sebi. Volim tu melanholiju u očima ljudi koji, znajući da ne mogu izaći kao pobednici iz jedne nejednake borbe, istraju u borbi, zarad lepote samog gesta, zarad rehabilitacije čina slobodne volje, plemenitosti uzaludnog.

Ako bi Srbija sutra morala da pristupi Evropskoj uniji, to bi bio veliki gubitak za čovečanstvo. Tako bi se izgubio jedan način života gde su časovnici mekši nego na Dalijevim slikama, gde žene više sanjare od gospodje Bovari, gde su muškarci hrabriji od vuka uhvaćenog u kljusu koji sebi otkida šapu da bi se oslobodio.

Srbija je oduvek u ratu sa neprijateljem koji se nalazi unutar njenih zidina i zaposeda život, nevidljiv i nepobediv. Kao Zangara u svojoj tvrdjavi, i Srbin se nada najgorem i najboljem što mu može doći spolja. Ali donekle je svestan da ono što ga tišti leži duboko u njemu samom, i da mu ne može utećі. Kao uzvišeni osudjenik, poseže za drugim zatvorima, širim, svetlijim, čistijim. Evropska unija mu jedan takav zatvor predstavlja u lepom svetlu, pod finansijskom podrškom Centralne evropske banke, uredjenog tako zato što su Nemci poželeli da postanu Evropljani, da ne bi bili upamćeni kao potomci nacista. Ako bi Srbija prihvatila tu prevaru, ako bi pristala da proda svoj ponos budzašto, stupila bi u jedan sterilan, funkcionalan, šablonski prostor, bez opterećenja, u kojem bi ostala anonimna. U njemu bi stekla status dobro uhranjenog roba, ali bi sem teritorije izgubila i istoriju i korene, a ponajviše dušu.

Premijera u Njujorku pozorišta iz Banjaluke

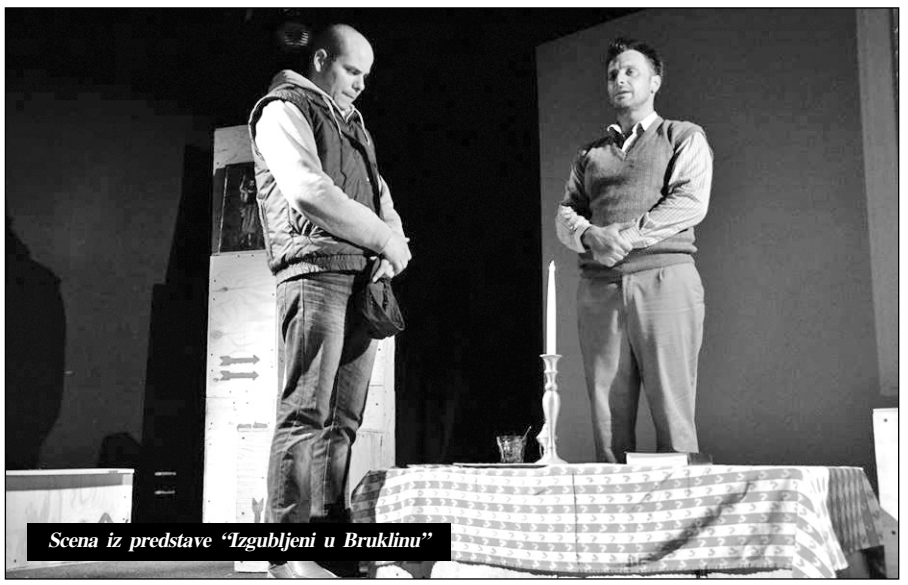

Scena iz predstave "Izgubljeni u Bruklinu"

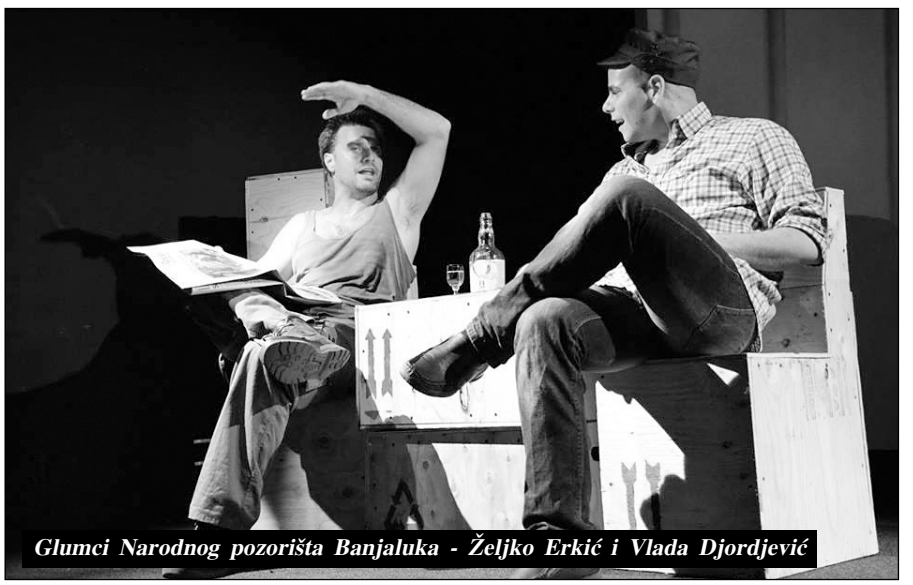

Glumci Narodnog pozorišta Banjaluka - Željko Erkić i Vlada Djordjević

"IZGUBLJENI U BRUKLINU"

Od našeg dopisnika
iz Njujorka
Milan Lučić

Videti premijeru srpskog pozorišta u sred Njujorka je dogadjaj sam po sebi, a videti premijeru drame srpskog pisca iz Njujorka, na srpskom jeziku i to baš tamo gde je ta drama i nastala je stvarno poseban dogadjaj. Taj poseban dogadjaj su upravo ovih dana doživeli ljubitelji pozorišta u Njujorškom pozorištu Helen Mils.

Srpski, a njujorški pisac Džo Moler napisao je desetak knjiga, a naši čitaoci imali su priliku da u "Srpskom Ogledalu" čitaju njegove priče. Te priče iz dijaspore – iz Bruklina i okoline, pročitali su i glumci Srpskog Narodnog pozorišta iz Banja Luke i napravili predstavu koju su izveli u prepunoj sali u sred Njujorka. Svi, nas više od stotinu, gledali smo bez daha premijernu predstavu "Izgubljeni u Bruklinu". Neki su se smejali pomalo gorko i setno, a neki su i zaplakali, baš onako iskreno. Glumci Željko Erkić i Vlada Djordjević su pretočili priče Džoa Molera u pitku, dinamičnu i dopadljivu pozorišnu predstavu, koja je bila isprepletana video spotovima iz Njujorka i filmskim materijalom snimljenim na terenu. Moderna, brza i iznad svega impresivna priča o životu u tudjini nikoga nije ostavila ravnodušnim, a glumci su na otvorenoj sceni dobijali aplauze. Ništa manje aplauza nije dobio ni inženjer Milan Kneselac, takozvani "Džo Moler", gastarbajter, pustolov, moler, avanturista, nadzornik na mostovima, pisac...

Kada sam pre desetak godina pisao prikaz prve knjige "Džoa Molera" rekao mi je da mu je želja bila da se otisne u daleki svet, da malo luta i stiče iskustva, a zatim da se posveti pisanju scenarija za holivudske filmove. Od tada do sad Milan Kneselac je pod imenom ili pseudonimom "Džo Moler" objavio 7 knjiga, a njegova prva pozorišna predstava prikazana je sa velikim uspehom u Banja Luci krajem prošle godine.

Krenuo je Džo Moler i na premijeru u Beograd, ali pre njega stigla je poplava koja je poplavila pola Srbije i skoro celu Republiku Srpsku, sve predstave su odkazane pa i "Izgubljeni u Bruklinu". Milan se nije brinuo, kupio je lopatu i pridružio se Beogradjanima koji su punili džakove sa peskom za ojačavanje nasipa oko Obrenovca i Šapca, a onda je otišao u samouslugu i nakupovao pun kombi flaširane vode, pelena, konzervirane hrane i sanitetskog meterijala i sve to odneo direktno poplavljenima. Eto, takav je Džo Moler ili Milan Kneselac, impulsivan, brz, osećajan... Takav je i pisac. Takva je i predstava napravljena po njegovim pričama.

Scena iz predstave

Glumci Željko Erkić i Vlada Djordjević i pisac Džo Moler

Jednom sam uporedio Milana ili "Džoa Molera" sa Džekom Londonom i želim da to uradim i danas.

Milan piše lako, pitko i pre svega iskreno, o svemu što mu se dešavalo u životu. On ništa ne izmišlja i ne doteruje. Piše samo ono što je doživeo i što je osetio. Baš zato mu ljudi veruju, a to je za pravog pisca najvažnije. Kao i slavni Džek London i Milan se otisnuo u svet u traganju za avanturom ili nekim boljim životom, odnosno za nekom holivudskom pričom. Obišao je on tako pola sveta i gotovo celu Ameriku, a onda se skrasio u Fort Liju, lepom gradiću u Nju Džersiju iz koga se pruža divan pogled na Menheten, centar sveta koji mnogima iz daleka izgleda, kao "obećana zemlja".

Video je Milan da život u tudjini nije ni lak ni lep, da se u dalekom svetu moraš za sve boriti i izboriti i to najčešće sam. I eto, on je uspeo, a njegove priče prenose se kroz knjige i kroz pozorišnu predstavu svima onima koji kreću na put u tudjinu, u nepoznato...

Mnogi od nas prepoznali su bar deo sebe u Džoovim pričama, a još više u predstavi "Izgubljeni u Bruklinu". Zato smo se pomalo gorko smejali, a Boga mi, i plakali. Pogledajte i vi ovu predstavu, jer će uskoro biti prikazana u Filadelfiji, Čikagu, Klivlendu i svim drugim mestima gde ima "našeg sveta" – uveren sam da će te, bar za trenutak, u predstavi prepoznati sebe, a siguran sam da će mnogi naši zemljaci iz otadžbine, posle Milanove predstave početi malo drugačije da misle o "srećnom pečalbarskom životu", avanturama i holivudskim pričama iz dijaspore, koje se olako serviraju, a stvarno su veoma daleko od istine.

To što je predstava "Izgubljeni u Bruklinu" dobro primljena kod kuće, a i ovde u dijaspori, govori samo da smo ostali jedan isti narod, osećajan, pomalo sentimentalan i ranjiv. Nadam se da će nas ovakva dela, književna, pozorišna, a možda i filmska u tome još više učvrstiti i ujediniti, jer nas sve više stvari deli, odvaja i raspolućuje nam i telo i dušu.

Groblja srpskog naroda rasuta po svetu (2.deo)

PALI ZA SVOJU I TUDJU SLOBODU

Piše: Marko Lopušina

ARADSKA TVRDJAVA

Sličan sporazum o zbirnjavanju srpskih grobalja i žrtava država Srbija priprema i sa Italijom, Rumunijom i Makedonijom. Naime, o velikom broju vojnih grobalja i memorijala država godinama nije vodila brigu, pa su mnoga i dalje u veoma lošem stanju. Prema grubim procenama samo za najelementarnija održavanja objekata godišnje je potrebno oko 80 miliona dinara, a već godinama iz budžeta se izdvaja nekoliko puta manje novca.

Posmrtni ostaci srpskih i jugoslovenskih soldata rasuti su na 676 lokacija u čak 40 država. Procenjuje se da u vojničkim grobnicama počiva i do 300.000 pokojnika. Samo na groblju Rajderdorf, najvećem vojničkom groblju u Gornjoj Austriji, sahranjeno čak 8.000 srpskih vojnika. Reč je o ratnim zarobljenicima iz Prvog svetskog rata, interniranim u austrijskim radnim logorima. Većina njih preminula je od posledica epidemije tifusa koja je desetkovala logoraše – kaže dr Vladimir Grečić, ekspert za emigraciju.

Groblja srpskog naroda u dijaspori nalaze se u zemljama Evrope, Azije, Afrike, Australije i Severne Amerike. Najveći broj tih memorijala je u zemljama Balkana i regiona, u Madjarskoj – 46, Makedoniji – 34, Hrvatskoj – 31, u Rumuniji – 22 i Albaniji – 16. U Albaniji u Tirani postoji kosturnica, sa telima 63 identifikovana i 322 neidentifikovana borca poginula u Balkanskom i Prvom svetskom ratu. Spomen - kosturnica za 302 srpska vojnika i dva generala u Valoni je razorena 1990. U Skadru, Korci, Draču, Valoni, Lešu, u Arti, selu Narta, selu Burela i Kavaji su nekad postojala srpska groblja.

U Grčkoj stradanja Srba sačuvana su u memorijalnim spomenicima Zejtinlik u Solunu i na ostrvima Krf i Vido. Ima i drugih grobalja u Grčkoj, koja čuvaju uspomene na Srbe.

U Rumuniji postoji 18 obeležja srpskog žrtvovanja u ratnim periodima. U Medidiji je kosturnica oko 8.000 boraca Prve srpske dobrovoljačke divizije iz 1916. godine. U Aradu je kosturnica sa oko 6.000 vojnika iz Prvog svetskog rata. Svoje kosti Srbi u Prvom svetskom ratu su ostavili i u Fagarašu, Satu Mare, Gura Pravoculjuj, Arti, Lugošu, i drugim mestima. U Temišvaru je sahranjeno 26 pilota koji su stradali aprila 1941. a spomenici stradalima tokom Drugog svetskog rata su u radnom logoru u Temišvaru i u mestu Srpski Semarton.

Logor u Aradu

SIMBOL SRPSKE PATNJE

– Logor u Aradskoj tvrdjavi je bio oličenje srpske patnje i stradanja. Velika su zlostavljanja činjena bez obzira na uzrast interniraca, mučili su ih žedu, tukli su ih do smrti, stavljali u okove, žene silovali. Gospodine poslaniče, ovo nije logor, ovo je pakao! Prvo što sam video i upamtio to je mrtva majka sa živim detetom u naručju. To se ne da opisati – zapisao je lekar dr Branduša, koji je svoje pismo poslao madjarskom poslaniku u parlamentu.

– Logor u Aradu je bio oličenje srpske patnje i stradanja. Srbe su mučili žedju, tukli su ih do smrti, žene silovali. Ovo je pakao! – zapisao je lekar dr Branduša u svom pismu madjarskom parlamentu.

Ovaj logor je prevashodno bio namenjen za Srbe prognane sa prostora austrougarske provincije Bosne i Hercegovine, zatim iz Kraljevine Srbije i ostalih srpskih krajeva. Medju zarobljenima je bio i mali broj Rusa i drugih slovenskih naroda.

– Logor u Aradu je bio sastavni deo jednog ogromnog genocidnog sistema zamišljenog i primenjenog od strane bečkog vojno političkog establišmenta sa jasnim ciljem da se fizički likvidira srpski narod. Stožer čitavog tog sistema za masovno etničko istrebljenje Srba, stvorena je mreža koncentracionih logora u BiH i Hrvatskoj, Češkoj, Slovačkoj, Madjarskoj, Sloveniji, Austriji i Rumuniji. Iz te iracionalne mržnje posejane i brižljivo negovane od strane dvojne monarhije iznikao je i logor u Aradskoj tvrdjavi kao carska i kraljevska institucija kako, uostalom i glasi njen zvanični naziv: Kaiserliches und Königliches Internirungs Lager in Arad – pisao je Vladimir Čorović u svojoj „Crnoj knjizi", gde je opisao smernice tog bečkog plana.

Neposredno pred početak i tokom Prvog svetskog rata, preki vojni sudovi osudili su na smrt i pobili veliki broj Srba civila, dok je vojska ubijala bez suda. General Oskar Počorek, zapovednik BiH, inače, ponemčeni Slovenac i veliki srbomrzac, osnovao je po nalogu iz Beča, pomoćnu miliciju, zloglasne žučkore, nesrpskog porekla. Žučkori su imali neograničenu slobodu da se obračunavaju sa Srbima, da ih ponižavaju, pljačkaju, da im pale kuće, da skrnave i pale crkve i manastire, pa čak i da ih ubiju, a da za to nikome ne polažu računa.

Srbi su dovodeni u Arad železnicom i ulicama grada sprovodeni u tvrdjavu i bacani u kazamate. Samo jedne nedelje po podne, kako je zapisano, „dovedena su 274 politička zarobljenika iz Dubrovnika, Šibenika, Splita i Zadra, te su internirani u gradu." U Aradu su im najpre dali neke vojničke prostorije za prebivalište, gde su trpali po 80 ljudi. Kako je broj zarobljenika rastao, prebacivani su u podrume da spavaju po trojica na jednoj slamarici. Usled očajnih životnih uslova, i usled izgadnjivanja, izbijale su razne zarazne bolesti, pegavi tifus, masovno oboljevanje od tuberkuloze, usled čega je dnevno umiralo nekoliko desetina ljudi svih uzrasta, dece, žena, odraslih.

Poznati srpski novinar Radivoje Marković, čiji je stric stradao u kazamatima Aradske tvrdjave, zapisao je:

– Sabijeni u podzemnim memljivim hodnicima gde ne dopire svetlost, internirci su se gušili u neizdržívom smradu. Usled iznuravanja gladju i nepodnošljivih životnih uslova daleko ispod svakog minimuma ljudskog opstanka, izbija epidemija pegavog tifusa, dolazi do masovnog oboljenja od tuberkloze i drugih zaraznih bolesti od čega umire dnevno po nekoliko desetina unesrećenih ljudi, žena, dece. Zimi, držali su ih u ledenim prostorijama, na betonskom podu od čega su im se smrzavale ruke i noge. Amputiranjem udova mnogo je logoraša, posebno maloletnih, obogaljeno. Mučili su ih žedju, vezivali oko štapa i tako ukvržene tukli na mrtvo, stavljali im gvozdene okove, silovali žene.

Ljudi su s početka dobivali samo po jedanput na dan hranu. "Meso" se sastojalo iz glava, creva, džigerica, grkljana, neočišćenih repova, i dosta puta iz metiljavog i crvljivog ovčjeg mesa. Izgladneli, ljudi su često kupili hranu sa smetlišta, jer su obroci bili apsolutno nedovoljni, da im nadoknade trošenje organizma.

Prema podacima Srpske pravoslavne crkve Sv. apostola Petra i Pavla u Aradu, iz 1925. oko 4.317 Srba interniraca koji su umrli od 1914 - 1918 u Aradu. Na raspravi pred divizijskim sudom, koja je trajala više nedelja u Temišvaru, doznalo se da je jedan armijski oficir "podneo vojnom ministarstvu prijavu, u kojoj je optužio predsednika vojnog suda Čajku i auditora Sahtera sa raznih zloupotrebe i zločine." Oni su "zbog uvrede časti, zloupotrebe vlasti i pretnje" osudjeni samo na godinu dana tamnice i na degradaciju, dok su vešanja Srba i ubistva i dalje trajala.

Po informacijama objavljenim u aradskom zborniku „Ziridava" br. 10. iz 1978. kroz aradski logor u periodu 1914 - 1918. prošlo je petnaest hiljada Srba, „ kojima je pretila opasnost od potpunog istrebljenja, posebno posle izbijanja epidemije pegavog tifusa". Nekoliko stotina interiraca pomrlo je od sredine 1914. do početka 1915. Sahranjeni su na gradskom groblju "Pomenirea" u Aradu. To mesto je obeleženo i postoji mali spomenik. Drugo internirsko groblje je pored tvrdjave, na obali Moriša. To je masovna grobnica za oko 4.000 srpskih stradalnika, koja je dugo bila zapuštena.

ZABORAVLJENI I IZBRISANI

Povodom sto godina od početka Prvog svetskog →

rata opština Arad u rumunskom delu Banata je odlučila da preuredi groblja srpskih interniraca, koji su umrli od 1914. do 1918. godine u logoru Aradska tvrdjava, gde su bili zarobljeni po nalogu austrougarskih vlasti. I dan danas se eho tog zločina nad Srbima zatvorenim u Aradskoj tvrdavi pre sto godina snažno oseća medju Srbima u Rumuniji i Srbiji. Sve češći pokušaji da se revidira istorija, prikriju dogadjaji i zamagle uzroci, tok i ciljevi tog krvavog rata vredaju banatske Srbe u Rumuniji. I zato su Srbi iz Temišvara i Arada odlučili da u znak sećanja na srpske žrtve prvog svetskog rata podignu spomenik Gavrilu Principu.

U Češkoj postoje spomen - kosturnice u Jinždrihovice, kod Karlovih Vari sa 7.100 Srba stradalih u logorima za vreme Prvog svetskog rata i u Olomoucu palim srpskim žrtvama Drugog svetskog rata. Jedan broj stradalih Srba u Prvom svetskom ratu počiva na grobljima u Olsanim, Broumov - Martinkovice i u Opovo.

Makedonija ima 29 ratnih spomenika. Zebrinjak je kosturnica srpskih vojnika stradalih u bici kod Kumanova 1912. godine. Kriva Palanka ima spomen- kosturnicu gde počivaju Srbi stradali

Zejtlinlik - srpsko groblje u Solunu

tokom Prvog balkanskog rata.

Donje Kalaslare kod Veleša, Udovo - Gevgelijsko, Srpsko vojno groblje u Bitolju i Skočivir čuvaju uspomenu na poginule Srbe. Mnogi Srbi sahranjeni su u crkvama u mestu Bukovo kod Bitolja, Dovledžiku, Prilepu, Skoplju i selu Romanovce.

U Madjarskoj, u Segedinu postoji srpsko vojničko groblje boraca Prvog i Drugog svetskog rata. Šarvar, Nadkanjiža, Beremend i Solnok imaju spomenike posvećene Srbima. Madjarski fašisti su tokom Drugog svetskog rata imali logore za Srbe u Asodu, Kaloci, Vacu, Vaspremu, Komaromu, u Barcu, Kištarci, Garanju, Miškolcu, Debricinu, Pečuju, Madarkanjižu i Ujsentivanu, gde je sahranjeno na hiljade lica srpskog porekla stradalih u oružanim sukobima.

U Bugarskoj postoji danas samo jedno Savezničko vojno groblje, na kome u Sofiji, postoji i parcela sa grobovima Srba stradalih tokom balkanskih i Prvog svetskog rata. U Belorusiji i Crnoj Gori nalazi se po jedno srpsko vojničko groblje.

Hrvatska ima 31 srpski spomenik modernog doba. Najznačajniji spomenici stradanja Srba su memorijal Jasenovac, Jastrebarsko i Jadovno. U Dalju u dvema kriptama manastira Uspenja presvete Bogorodice sahranjen je nepoznat broj srpskih učesnika u oslobodilačkim ratovima Srbije. Bez traga su nestali memorijalni kompleks ustaškog logora u Zlarinu kod Šibenika, memorijalni kompleksi Gospić i Nova Gradiška, kao i spomen - dom u Glini, sagradjen na lokalitetu pravoslavne crkve u kojoj su od 29. jula do 3. avgusta 1941. godine zaklana 1.564 srpska civila.

Svoje grobnice borci, ratni zarobljenici i internirci imaju u Francuskoj, Nemačkoj, Italiji, Austriji, BiH, Norveškoj, Rusiji, Tunisu, Alžiru, Egiptu i drugim državama. Ovim podacima treba dodati i stotine crkvenih grobalja, koji se nalaze u portama hramova SPC u rasejanju i gradovima u inostranstvu, tako da je ukupno reč o oko hiljadu srpskih memorijala rasutih po svetu.

GROBNICE U SLOVENIJI

U Sloveniji postoje masovne grobnice pripadnika srpskih nacionalnih snaga iz Drugog svetskog rata ima, jer je u Kočevskom rogu ubijeno je oko 3.000 srpskih dobrovoljaca i oko 1.000 crnogorskih četnika, kod Zidanog Mosta je strelјano oko 6.000 Crnogoraca i 70 srpskih pravoslavnih sveštenika iz Crne Gore. Na padinama Pohorja uništeni su 8.000 četnika vojvode Pavla Djurišića, a kod Teharja je ubijeno još stotina Srba.

Muzyka & Son
FUNERAL HOME
Since 1915

Još od 1915. godine familija Muzyka
pruža usluge pravoslavnim
srpskim hrišćanima.
Sa ponosom možemo reći da je ovo
naša 96. godišnjica rada.
Mi ćemo i dalje produžiti
sa pružanjem kvalitetnih usluga.
Obezbeđen besplatni veliki parking.

Basil Michael Muzyka-Owner & Licensed
Funeral Director
Samantha Rossi - Licensed Funeral
Director & Embalmer

5776 W. Lawrence Ave. Chicago, IL 60630
773-545-3800
www.muzykafuneralhome.com

Enrolled to practice before IRS

- IRS AUDITS
- SALES TAX SERVICE
- FEDERAL AND STATE INCOME TAX RETURNS
- ACCOUNTING SERVICE.PAYROLL SERVICE
- NEW CORPORATIONS

Lou Srejović, EA, MBA

4056 West Lawrence Ave. Chicago, IL 60630
t: 773.545.6288 f: 773.545.6377

ZVEZDA OGLEDALA NA MORAVSKIM BISERIMA

Došao je i taj trenutak, da novogodišnja pobednica "Proleća u Ogledalu" Dajana Drača iskoristi svoju glavnu nagradu i učestvuje u najčuvenijoj manifestaciji narodne muzike u Srbiji, Moravski biseri 15. jula u Vrnjačkoj banji. Proteklih godina prijavljivalo se više od 100 kandidata na konkurs "Veče novih zvezda", ali u uži izbor ulazi samo 16 pevača. Naša Dajana ne mora da brine o prolaznosti, ona će kao naša pobednica direktno ući u veliko takmičenje Moravskih bisera. Pored inerpretacije, biće nagradjena i muzika, tekst i aranžman, tako da će zahvaljujući "Proleću u Ogledalu" i autori pesme Slavica Momaković Miljanović i Dragan Negovanović, bez ikakvih prethodnih kvalifikacija, moći da osvoje jednu od nagrada.

Osim ovog nastupa, koji će biti emitovan na raznim tv i radio stanicama, Dajanu očekuju i brojna gostovanja i promocije njene prve pesme. Sa medijskim kolegama iz Srbije pobrinuli smo se da naša pobednica bude zastupljena na brojnim televizijama i da joj se pesma "zavrti" kako na nacionalnim, tako i na lokalnim radio stanicama. Ogledalo sa ponosom ispraću svoju zvezdu Dajanu Drača, verujući da će ova mlada i talentovana pevačica svojim besprekornim glasom osvojiti i srca u Srbiji, kao što je osvojila naša.

Pred sam polazak u Srbiju, na osvajanje muzičke karijere, Dajana nam je rekla svoje utiske sa snimanja i koja su njena očekivanja.

Kako je izgledalo profesionalno snimanje tvoje prve pesme i saradnja sa profesionalnim muzičarima?

- "Sa mojom nastavnicom pevanja Slavicom Momaković dugo sam se pripremala za studio i pesmu sam dobro naučila. U studiju sam bila veoma uzbudjena, jer je sve to za mene bilo novo. Slavica Momaković i Dragan Negovanović su bili veoma strpljivi, pažljivi i lepo smo saradjivali sve dok nismo završili i stvorili moju sjajnu pesmu."

Da li je ova nova pesma u maniru koji inače voliš da pevas ili je nešto novo za tebe?

- "Pesma je u pravom narodnom duhu, baš onakva kakvu volim i stvarno je obožavam."

Kako se osećaš uoči prvog nastupa na čuvenim Moravskim biserima gde ćes predstaviti najbolji glas Amerike. Imaš li utisak da bi i tamo mogla pobediti?

- "Presrećna sam što idem na Moravske bisere, za mene je to veliki uspeh. Imam veoma lepu pesmu i nadam se da će biti zapažena. O pobedi ne razmišljam, najvažnije je da učestvujem na tako prestižnom festivalu. Dva dana posle festivala punim 14 godina i tamo ću proslaviti rodjendan. Sve to za mene izgleda kao divan san..."

Prošlo je je nekoliko meseci od tvoje pobede na Proleću u Ogledalu, kako sa ove vremenske distance gledaš na taj uspeh i koliko ti znači ova nagrada, učešće na jednom od najvećih festivala narodne muzike u matici?

- "Veoma sam srećna zbog pobede na Proleću, a nagrada učešće na Moravskim biserima je za mene veliki uspeh, jer sam tek na početku muzičke karijere. Želim da se zahvalim listu Ogledalo i urednici Slavici Petrović što su mi omogućili da učestvujem na festivalu i što me zastupaju i u drugim medijima. Takode se zahvaljujem mojoj nastavnici pevanja Slavici Momakovic Miljanović koja je za mene uradila tekst i melodiju pesme i što me je pripremila za festival, kao i Draganu Negovanoviću za aranžman i za rad u njegovom studiju. Na kraju želim da pozdravim sve čitaoce lista Ogledalo!"

Dajana Drača, pobednica muzičke manifestacije "Proleće u Ogledalu"

Evo šta o svojoj učenici Dajani i o pesmi koju je za nju napisala kaže naša poznata Slavica Momaković Miljanović:

Uradili ste pobednici "Proleća u Ogledalu" Dajani pesmu koju će izvoditi na Moravskim biserima. O kakvoj pesmi je reč, da li je u stilu stare izvorne muzike ili ima i nekih modernijih elemenata?

- "Komponovala sam pesmu u duhu tradicionalne narodne pesme, kako se i očekuje za taj festival. Dajani apsolutno odgovara, jer ona narodne pesme peva sa lakoćom. Propozicije festivala mi ne dozvoljavaju da govorim mnogo o pesmi. Mogu samo da kažem da je veoma melodična, sa puno moravskih ukrasa, tekst je mladalački i prilagodjen Dajani. Dragan Negovanović je uradio sjajan aranžman, poletan, u isto vreme moderan i tradicionalan. Svirao je odlično harmoniku, Ivan Jovičić violinu, Vlada Prljić gitare, jer to su majstori svog zanata!"

Slavica Momaković Miljanović

Možete li nam reći nešto više o samom snimanju pesme, kako se Dajana uklopila u rad profesionalnih muzičara?

- "U studiju Dragana Negovanović, gde smo snimali, atmosfera je bila veoma prijatna, radili smo polako, studiozno i gledali da Dajana da svoj maksimum. U početku je imala tremu, kasnije se opustila i sve je proteklo kako treba. Jako je dobro otpevala i veoma je zahvalna za saradnju, neumorna je u želji da uradi što bolje može."

S obzirom da ste kompetentni da ocenite vokalane sposobnosti i javni nastup, jer su kroz vašu školu pevanja prošli brojni talentovani mladi pevači, kakav uspeh na Moravskim biserima i dalju karijeru prognozirate Dajani?

- "Dajana je u mojoj školi pevanja godinu i po dana. Osim što je jako talentovana, ona obožava da peva, ima lep glas i na sceni pleni. Želi da upiše muzičku školu. Sigurna sam da je pred njom zavidna muzička karijera i verujem da će joj Moravski biseri doneti veliki publicitet i da će biti zapažena."

Manifestacija Moravski biseri izabraće najbolju interpretaciju, ali i najbolji tekst i aranžman. Nadate li se nekoj od nagrada?

- "Iskrena da budem, nisam čula pesme koje su konkurisale za festival da bih mogla da dam realnu procenu. Znam da imamo dobru pesmu. Cela ekipa je dala sve od sebe i ne bih bila iznenadjena ako dobijemo neku od nagrada. Želim da se zahvalim listu Ogledalo i Slavici Petrović na saradnji i da pozdravim sve Vaše čitaoce uz preporuku da navijaju za našu Dajanu 15. jula u Vrnjačkoj Banji na Moravskim biserima!"

Redakcija Ogledala Dajani Drača poželela je srećan put i visok rejting slušanosti. Želimo joj uspešan početak karijere i da, sad već sa svojim kolegama muzičarima iz Čikaga, osvoje nagrade na Moravskim biserima. Svaka nagrada i uspeh zvezda Ogledala, potvrdjuje da naš list ostvaruje svoj cilj, da negujemo srpsku tradiciju i kulturu, i da mladim talentovanim ljudima bezuslovno daljemo šansu da uspeju.

Marijana Maljković

Sve fotografije: Dejan Jovanović

DONATORSKA VEČERA LIFELINE

Humanitarna organizacija princeze Katarine Karadjordjević LIFELINE, čikaški Odbor, je organizovala donatorsku večeru u prostorijama Srpskog muzeja Sv. Sava u Čikagu za sakupljanje pomoći ugroženima od poplave.

Ovoj uspešnoj humanitarnoj večeri odazvao se veliki broj Srba iz Čikaga i okoline. I ovoga puta organizacioni Odbor pod vodjstvom Kathy Fenslow pokazao je svoju veliku volontersku želju i umeće u organizovanju ovakvih skupova, pa se sa sigurnošću može reći da je ovaj dogadjaj bio veoma uspešan.

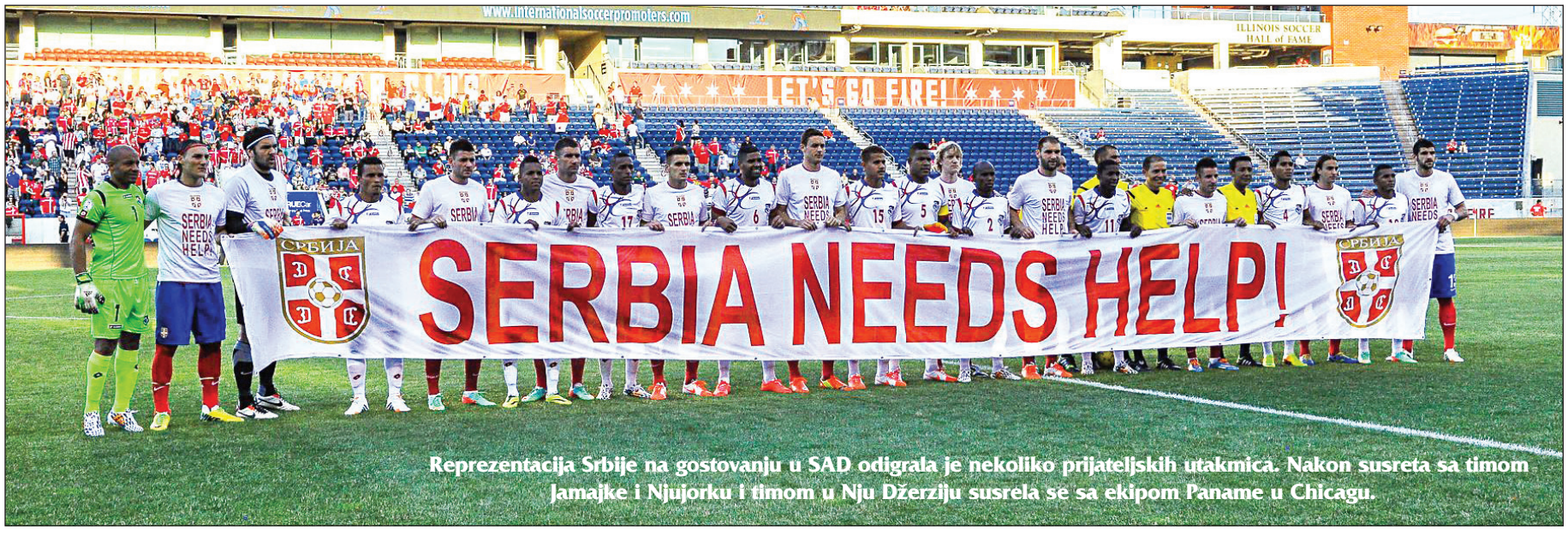

Reprezentacija Srbije na gostovanju u SAD odigrala je nekoliko prijateljskih utakmica. Nakon susreta sa timom Jamajke i Njujorku i timom u Nju Džerziju susrela se sa ekipom Paname u Chicagu.

HUMANOST STEFANA MILENKOVIĆA

Pod pokroviteljstvom Srpsko-američkog muzeja Sv Sava-Tesla i u organizaciji dr Martine Marković Bertsch, u Čikagu je 6. juna održan dobrotvorni koncert Stefana Milenkovića i Rohana De Silve. Prihodi su bili namenjeni za pomoć poplavljenima u Srbiji.

Bili smo u procesu planiranja koncerta za SAMS, kad smo dobili vesti o poplavama. Stefan Milenković nam se javio sa predlogom da organizujemo dobrotvorni koncert početkom juna. Odličan predlog u pravo vreme. U susret nam je odmah izašla prof Nada Petković, ličnim zalaganjem i uz pomoć nekoliko kolega obezbedila predivan Fulton Hall. Hall je za potrebe koncerta donirala Katedra za muziku Univerziteta Čikago. Ovom prilikom se još jednom najiskrenije zahvaljujemo Katedri za muziku i Katedri za slavistiku Univerziteta Čikago, kao i dragoj prijateljici Nadi koja je sa mnom neumorno radila na organizaciji ovog značajnog dogadjaja

Naš najbolji violinista na svetu, humanista ogromnog srca, i jedan od naših najboljih ambasadora, Stefan Milenković. Dok smo slušali kompozicije Betovena, Sen Sansa, Čajkovskog i Ravela u izvodjenju Stefana Milenkovića i izvanrednog korepetitora, pijaniste Rohana De Silve, bili smo odjednom radosniji, bliskiji i ispunjeni nadom za brzi oporavak naše voljene otadžbine.

U ime Srpsko-američkog muzeja Sv Sava-Tesla, želim da se zahvalim našim sponzorima na velikodušnim donacijama. Dobrotvornim koncertom Stefana Milenkovića skupili smo preko 5.200$ za sanaciju posledica poplava u Srbiji. Sredstva su deponovana na račun koji je u Fifth Third Banci otvorio Konzulat Republike Srbije. SAMS se najiskrenije zahvaljuje svima koji su svojim prisustvom i donacijama uveličali ovaj kulturni dogadjaj. Ova dobrotvorna akcija ne bi bila uspešna bez vašeg angažovanja!

Dr Martina Marković Bertsch

Srpsko pozorište Mira Sremčević iz Čikaga

Poziva na
AUDICIJU

sve koji smatraju da su talentovani za glumu, imitaciju, recitovanje, muziku...

Zainteresovani pozovite na tel: 773,744.0373 posle 3:00 popodne.

Budite i vi deo našeg pozorišta koje već deset godina radi na širenju srpske kulture!

RENT A CAR BEOGRAD

Iznajmljivanje vozila u Beogradu po najpovoljnijim cenama

*Neograničena kilometraža
*Kasko osiguranje
*Dečije sedište, navigacija - besplatno korišćenje
*Dostava vozila na Aerodrom Nikola Tesla 0-24h

AUTOMATSKI MENJAČ
tel: +381 11 414-09-13
+381 69 313-06-39
www.beogradrentacar.rs

IZNAJMITEME
rent-a-car

Rent a car Iznajmite.me
tel: +381 11 414 74 80
+381 63 121 84 48
info@iznajmite.me

Rubriku priprema: Marijana Maljković

ZEMLJA ČUDA

LAŽNE DIPLOME

Još pre dve godine inspekcija je utvrdila, da je u Srbiji svaka deseta diploma falsifikovana. U poslednjih pet godina broj studenata doktorskih studija povećao se za 5 puta, pa je samo u Beogradu broj doktoranata od 405 dostigao gotovo tri hiljade. Ovih dana, glavna tema su dokazivanje doktorskih diploma ministra unutrašnjih poslova Nebojše Stefanovića, rektora Megatrenda Miće Jovanovića, koji je već podneo ostavku, a sumnja se i na mnoge druge, koji su ih dobili pre svega na privatnim univerzitetima.

Apelacioni sud dokazao je da je predsednik Privredne komore Beograda Milan Janković falsifikovao diplomu Ekonomskog fakulteta u Sarajevu i da je ovaj "ugledni biznismen" u Italiji tri puta osudjivan za kradju zatvorskim i novčanim kaznama. Nekada su ljude koji su se prijavljivali za rad na odgovornim funkcijama, proveravali dva kolena unazad, a sada dovoljno je da imaju vezu, da su politički podobni i da imaju parče parira na kome piše diploma.

KUPUJMO TUDJE

Svratio premijer Vučić nedavno u neku kafanu, kako je rekao daščaru, na putu kod Niša, u koju je i ranije svraćao i plaćao ne tražeći račun. Ovog puta poveo je i ministra finansija Lazara Krstića koji je tražio fiskalni račun. Rekli su da baš tog dana nije radila kasa i nakon sat i po čekanja našli su način da izdaju račun. "*I onda me pitaju zašto navijam za Mekdonalds na autoputu umesto za domaću prodavnicu pljeskavica. Navijam zato što nam od Mekdonaldsa dodje porez. Eto zato, nije mi baš ukusan, ali mi dodje sav porez*", rekao je Vučić.

KAKO ZAVOD VARA DECU

Udžbeniku za geografiju piše da se ruda antimon nalazi u zapadnoj Srbiji i na Kopaoniku. Na testu iz geografije za upis u srednje škole kao tačan odgovor priznaje se samo Podrinje. Kao opcija je ponudjen i Kopaonički kraj, ali taj odgovor se ne smatra tačnim, jer u Zavodu za vrednovanje kvaliteta kažu da Kopaonik i Kopaonički kraj, nisu isti "geografski termini".

Inače, ruda antimon odavno se ne iskopava u srpskim nalazištima, pa zašto bi deca to morala da znaju. Pored toliko reka, planina i gradova, oni decu pitaju za propale rudnike, a onda još daju i pogrešno rešenje, prokomentarisala nastavnica geografije iz jedne osnovne škole.

OPET NAŠE ZDRAVSTVO NAJGORE U EVROPI

Prema evropskom zdravstvenom indeksu, na osnovu dostupnosti, kvaliteta i brzine zdravstvenih usluga, Srbija je osvojila poslednje 35. mesto u Evropi. Tako da smo sada najlošije ocenjeni dva puta za redom, za 2012. i 2013. godinu. Po mišljenju dr Draška Karadjinovića, razlog nisu finansije, jer kako je rekao, Srbija ulaže više novca u zdravstvo od Albanije, Rumunije i Bugarske koje su bolje ocenjene. Osnovni problem je korupcija, a "mala" korupcija je samo posledica sistemske korupcije.

PROMAŠENE INVESTICIJE

Jedan od najvećih privrednih problema u Srbiji su promašene investicije, ili zbog neznanja, a pre bi se reklo zbog nečijeg interesa i "pranja para". Takav primer je i uvodjenje gasa u Rekovac, gde je broj stanovnika poslednjih decenija prepolovljen, a gradjani jedva sastavljaju kraj sa krajem. Oni apeluju da im se uvede gradska voda i kanalizacija, jer im bunari često presuše, a nisu ni sve ulice asvaltirane, a umesto toga dobili su gas, iako većina ima svoju šumu za ogrev. Gradjane niko ništa nije pitao, a radnici marljivo ukopavaju cevi za gas čak i do trošnih kuća u kojima niko ne živi, pa je mreža kroz Rekovac duga čak 60 kilometara, a vrednost radova je 1.200.000 evra. Do sada niko od gradjana nije zainteresovan za priključak.

Jedan od potpisnika ugovora je i opština, čiji prvi čovek Predrag Djordjević ne vidi ništa sporno u tome što su kilometri cevi položeni u zemlju, a da se pritom uopšte ne zna ima li zainteresovanih za priključak, jer, kako kaže, oni nikog ne primoravaju da uvede gas, kao i da on nije zadužen da se bavi isplativošću mreže.

JAVNO NEPOŠTOVANJE SELJAKA

Jednog nedeljnog jutra na talasima beogradskog radija, koji ima nacionalnu frekvenciju, gost emisije je bio profesor bogoslovije Dušan Djaković iz Prizrena. Voditeljka ga je pitala o životu i školi na Kosovu i razgovor je fino tekao. Na samom kraju emisije pita voditeljka profesora kakva je razlika izmedju sveštenika i monaha. Profesor odgovara, da su sveštenici školovani, a monasi ne moraju da budu. Znači, isčudjava se ona, monah može da bude i nepismen? Skroz nepismen? Dodje neki seljak i postane monah, – reče jedna obrazovana, ali bez obraza voditeljka medija sa nacionalnom frekvencijom.

MARKOVI KONACI

1. jun, 2014.

Srbija je opet mokra zemlja. Kiša nastavlja svoj pohod. Šteta koju je potop napravio je 2 milijarde evra. NATO nam je uništio gradove i fabrike vredne 100 milijardi evra. Pitam se koliko je to Srbija bogata da stalno gubi. Ili je razaraju ili je pljačkaju. Znam da se to dešava i drugim narodima, ali mene boli svako zlo naneto Srbima, a najviše kada ga sami činimo.

Nenormalno je da zbog nestašice para ne gradimo nasipe kraj reka, a dižemo „Beograd na vodi". Nenormalno je da ruske spasioce nismo ispratili sa ordenjem za Moskvu, a dočekujemo slovenačkog predsednika kao najvećeg prijatelja. Nenormalno je da u budžet države ubacimo nepostojeću arpsku milijardu, pa sada nemamo pare ni za ishranu poplavljene dece. Nenormalno je da nam mafija vodi tržište drogama, da kriminalci vode naš fudbal, a da država hapsi troje mladih koji su na fejsbuku napisali da se hiljadu ljudi udavilo u potopu.

Takva je Srbija, i to me boli. Možda bih zbog visokog pritiska trebalo da budem ravnodušan na sve nepravde prema Srbima, da se ne nerviram, ali onda bih i ja sam postao neprijatelj mom narodu.

7. jun 2014.

U Obrenovcu, koji smrdi kao kuga, ljudi bez kuća čekaju po dva sata da bi dobili dve konzerve ribe za ručak. Jednom od njih je pripala muka od toga, pa reče: - Vlada Srbije nas hrani ribom u nadi da ćemo da dobijemo škrge i peraja pa da otplivamo niz reku u dijasporu!

Nama su Srbi iz rasejanja spas, ali ih predsednik i premijer uopšte ne pominju. Kancelarija za dijasporu je pripojena Ministarstvu spoljnih poslova i prigušena tj. ugašena. Ministar Dačić ima preča posla od saradnje sa ljudima koji su samo iz Australije poslali milion dolara, iz Kanade toliko, SAD, Nemačke... odasvud gde god nas ima... Hvala im.

Ne znam šta Dačić radi kada mi nemamo spoljnu politiku. Dok Vučić ide u Nemačku kod Merkelove na ribanjac i nagovor da Rusiji uvedemo sankcije, T. Nikolić prima predstavnika Evroazije, predsednika Belorusije. Na Zapadu slave proboj fronta u II svetskom ratu bez Srba, ali tu su Ukrajinci, kojih u tom ratu nije ni bilo. Očigledno je da se piše nova istorija tog rata...

Dok nas EU javno hvali, javno nam zabija nož u ledja. Crvena Zvezda je kažnjena neigranjem u Evrpskom kupu, jer su je mafijaši vodili godinama i napravili gubitke. I jer EU nisu platili reket za igranje fudbala...

16. jun 2014.

Zabrinut sam. Moja tašta počela je ubrzano da čita Bibliju. Pitam je šta će joj to kada je bila komunista, a ona kaže: - Spremam se da idem kod svetog Petra, pa treba nešto da znam!

E, lako je sa komunistima, uvek su spremni, za dobro i za zlo, teško je sa novim kapitalistima, oni idu na univerzitet Megatrend i ništa ne znaju. Lome se jezici oko lažne diplome dr Miće, što je odraz Srbije u kojoj sve može da se sredi, smućka i namesti, pa i doktorati. Samo ne može da se sredi normalan život. Došao nam Lavrov da proveri koliko zaista volimo Rusiju. Mi ga ubedjujemo, ali jednim okom gledamo na Nemačku. Ljudi iz vlasti sve računaju – ko će više da nam da, Rusi ili Nemci, a ne ko će više da nam uzme – Rusi EPS i gas, a Nemci celu Srbiju!

22. jun 2014.

Vozila plavuša auto i zgazila četiri pešaka. Dodje policajac i kaže: – Gospodjo, vozili ste 150 km/h, a dozvoljeno je 70! Imate 2 promila u krvi, a dopušteno je 0,5 i ubili ste 4 osobe! Plavuša tužno podiže okice i tiho upita: – A koliko je dozvoljeno pešaka da ubijem?

To je danas Srbija, na našim drumovima mladi umiru masovno, jer ne znaju da voze i ne znaju da ne smeju da ginu. Srpska glava je danas najjeftinija baš u Srbiji. Godišnje umre 55.000 ljudi, samoubije se 1800, a u saobraćajkama strada njih 800.

I onda dodju Amerikanci i prete nam. Ambasador SAD, koji je čistio na holivudski način poplavljene kuće u Obrenovcu, kaže da je „štetno za Srbe ako Rusi kupe EPS". Pa im nije po volji ni gasovod Južni tok, pa ni snaga samog premijera Vučića i optužuju ga za cenzuru. I tako tiho traje rat SAD, Nemačke i Rusije za Srbiju, a mi plaćamo cenu.

Dobio sam sa kolegama nagradu Dragiša Kašiković za novinarsku odvažnost i za istoriju dijaspore, koja je ostala bez svoje kuće.

Srećno Marko Lopušina

www.lopusina.com

Specijalno za Ogledalo - Vanja Bulić

SASVIM OBIČNA KAFANSKA PRIČA

Beogradske kafane su duša grada, iako se bore sa navalom kafića, kladionica i kockarnica. I pored sjaja tih novih mesta za razbibrigu, ne mogu da zamislim Djuru Jakšića kako u nekoj kockarnici ili kladionici piše pesmu „Otadžbina" na salveti, odmah je proda uredniku tiražnih novina i tako zaradi za večeru. Doduše, možda bi Djura danas ispunio neki tiket ili bacio kockicu, ali bi tako nacija ostala uskraćena za jednu od najboljih rodoljibivih pesama u kojoj „i ovaj kamen zemlje Srbije što preteć suncu"...itd.

Ja sam Beogradjanin starog kova, pa odgovore na sva škakljiva pitanja nalazim u nekoj od kafana čiji je naziv ispisan ćirilicom, a stolovi pokriveni stolnjacima „na kockice". Kad pomislim da mi je politika zatvorila pogled u budućnost, odem sa prijateljima u neku od takvih kafana i shvatim kako sam ponovo progledao.

Dovoljan je prijateljski razgovor sa primesima mašte i začas zajedno odlutamo u predele sreće u kojima nema svadja, ima para koliko nam je potrebno, deca i unuci nas slušaju, supruga štrika i ćuti...

Evo kako nas je nedavno jedan moj prijatelj obradovao, shvativši pod stare dane da mu je otac ostavio nemerljivo bogatstvo.

Njegov otac je bio čuveni istoričar, pisac istorije pobednika, a on čuveno dete čuvenog istoričara, pisca istorije pobednika. Gotovo pola veka su živeli lepo i ugodno od tatinog pisanja istorije. A otac je bio vredan čovek: dopisivao je spiskove velikih pobeda, rasporedjujući ih ravnopravno po svim delovima tada lepe i bogate domovine.

Na svakom mestu obeleženom promišljenom naučnom odlukom čuvenog oca, podignut je spomenik, bista ili neko drugo monumetalno obeležje njegovih istorijskih pobeda. Jednog dana, otac je rekao ponosno: „Sve što je tata uradio, ostavlja tebi, sine moj".

Moj sadašnji prijatelj, a tada čuveni sin, tada nije shvatao značaj reči svog čuvenog oca, pisca istorije pobednika. A jednog drugog, takodje lepog dana, otac je rekao, zagledan u svetlu budućnost: „Jednog dana ćeš, sine moj, živeti od očevog rada". I pre nego što je ispustio dušu, drhtavom rukom je pružio sinu požuteli papir.

- Ostavljam ti kartu skrivenog blaga – rekao je i sklopio oči.

Na karti su bila obeležena mesta na kojima su podizani spomenici, biste, slavoluci i spomen ploče.

-Kako ću ja od ovoga živeti? – upitao je sin zbunjeno.

- Doći će, sine moj, i taj dan – jedva je izustio otac i poslednji put zaklopio i oči i usta.

Prolazile su godine. Moj prijatelj je životario, jedva sastavljajući kraj sa krajem. Posle dvadeset godina studiranja karte skrivenog blaga, najzad je shvatio očevu poruku: otvorio je otpad i pošteno živi od prodaje „na kilo" spomenika, slavoluka, bista i spomen ploča ucrtanih na karti skrivenog blaga.

A možda je sve ovo bila samo jedna sasvim obična beogradska kafanska priča...

Upravo je izašla iz štampe nova knjiga Vanje Bulića - MUŠKARAC U IZVESNIM GODINAMA u izdanju Lagune. Knjigu možete naručiti preko izdavačke kuće LAGUNA.

Neverovatni rezultati vidovitosti dvadesetosmogodišnjeg Marijinog iskustva

Jedna poseta će vas uveriti da je Marija prevazišla sve druge. Ona vas neće pitati zašto ste došli, ona će vam to reći.

Razgovor sa Marijom je krajnje interesantan, jer je retkost sresti ljude sa takvim božijim darom i sposobnostima vidovitosti i isceljenja.

Još kao učenica osnovne škole, okružena svojim vršnjacima u razredu, počela je da oseća unutrašnje vibracije, koje su je vodile u preživljavanje tuđih problema. Ta unutrašnja energija zadobija sve veći intenzitet, pa je Marija bila prinuđena da napusti školu i imala je svoje privatne učitelje.

Sa godinama, Marija je učila da kontroliše svoje unutrašnje vibracije i da ih usmerava ka ljudima kojima je potrebna pomoć.

Marija je pomogla mnogima koje su mučili problemi u porodici, ljubavi, karijeri, kao i osobama zavisnim od droge, alkohola i slično. Spasila je ljude koji su se nalazili na ivici životne provalije i uspela da im pokaže put iz situacija koje su za njih bile bezizlazne.

Mnogi su se u početku skeptično odnosili prema njenom božijem daru, i nisu verovali u njenu moć. Ali nakon prve seanse kod Marije, izlazili su sa suzama u očima, zaprepašćeni da im je toliko zaronila u dušu i pričala o tajnama koje su samo oni znali.

Dođite i pronađite rešenje problema koji vas muče!
Marija može da vam pomogne!
Nazovite još danas, sutra može biti kasno!

847 . 832 . 9058

922 Waukegan Rd. Glenview IL

Marija dobija pozive od ljudi iz svih krajeva sveta. Zovu, pišu i traže savete za mnoge probleme.

Marija poručuje da će, ukoliko ste u isčekivanju nekih važnih rezultata, ukoliko trebate da preduzmete bitne korake u nekoj životnoj situaciji, ona predvideti ishod i dati savet, zbog čega ćete joj biti zahvalni. Ona će vas upozoriti na opasnosti koje vam prete i daće vam pravo rešenje problema. Nabrojaće imena vaših prijatelja i neprijatelja, sjediniće rastavljene, isceliti bolesne i razbiti crnu magiju upućenu vama.

Sa svojim Božijim darom, Marija isceljuje i dušu i telo. Ona vidi prošlost, sadašnjost i budućnost i prodire u srce i psihu ljudi.